

Ezen az oldalon

Miért ezen az oldalon, a megunt,
kihordott évszaknak miért ezen az oldalán,
ahol még a kijelölt fénykörből sem pattan
új remény, az utolsó perc előtt nem
verik a harangot, nem húzzák el
a foszló díszletet, és a legfontosabb napszak
mint az elvetélt szándékok tükörrácsa.
Tíz év itt semmi; és már nem is mutatják,
hogyan meddig nyújtózhat a gyöngye akarat,
meddig érhet el az eldobott kar, és meddig is foghatnám,
hány tekintet tévedne el, mert nem bírja a közelséget.
Joggal kérdezheted, ha lenne még itt kérdés,
a semminek miért pont ezen az ellenoldalon?

A nehezebb úton

Rossz autóban utaztunk, négy idegen
bábuja az egyre oldódó közérzetnek.
A nehezebb utat választottuk,
de a hirtelen szemünk elé vágódó magaslatok,
az egyre zuhanó külvilág utolsó roncsai
mintha kárpótolnák az elveszett időt.
Körbejártuk a hegyet, egyedül a csúcsot
tévesztettük szem elől, ahová minden reményem
helyeztem. Mégsem látják,
rossz rádiót kapcsolnak, nem gondolva
a pillanat megcsillanó élére,
kioltva a külső világ,

a köd fehér paplanja alá
menekített táj mégis otthonos omlását:
hogyan tartunk-e egyáltalán valahova,
egy rossz autóban, négy akadálytalanra
csiszolt bábu a semleges zene háttérében.

Világos lesz

Az éjszakából csak a szívdobogás marad,
és az álom sem törli el a nem szűnő ütemet.
Ugyanarra a mezőre érek, de nem szabadulok
a téltől, egyre csak fogyatkozom. Eltűnnek
szokásaim. Most már csak akkor félek,
ha mégis találok ott valamit,
ahol a reggel összeér a válaszokkal.
És nem értem a rézsút eső esti fényt sem,
a mindig félreeső köröket, a temetőőr arcát,
azt, aki pezsgőt bont az éjszakának,
míg én nem folytatódok sehhol.

A folyókanyarból kiszabadul a szag,
de nem látok semmit. Néma hentesek keltenek
bárddal a kezükben, és ismeretlen nyelvet beszélnek.
Madárhangból kosarat fonnak,
kiteszik az utcára, hátha ráakad valaki,
mintha élne még a remény, hogy egyszer
majd kibontják, és akkor világos lesz,
és értem majd a beszédüket is.

Mindig késésben (folyóparton)

Akkor kéne írnom erről, *amikor*
nem írok. Mint aki a folyóparton ül,
egy darabig még figyel is, milyen itt
a foszló csend, aztán távozik, mert tudja,
tudja előre, hogy a találkozás úgymint elmarad.

„Az egyenes kiültetés mégsem a pillanat rendje,
nem vár semmi a látvány tövében, ami itt lenne
öröktől fogva és csak
nekem fenntartva. Ahonnan
nyugodtan fordíthatnám vissza
arcomat, a birtokát ismerő vendég
szelíd gesztusával. Erre vágyani
a legsürgetőbb; jó lenne tudni,
megmarad-e arcom az elegyengetett
idő hordalékaként.
A tenger mélyére dobnám nevem, kifordítanám
testemet, azt akarom, hogy lássatok,
de mindig késésben vagyok.”

Kijutni valahová

Nem tudom,
honnan kéne kezdeni; talán egy félresikerült beszélgetéstől,
ahonnan egyetlen
mondat marad meg visszhangként: *szavakból csak szavak lesznek*,
és tudod, holnap már nem lesz időd meggyőzni.
Ő idegen országba, te hazatérsz.
Megállsz, mert nem tudod, hogy mi romlott el,
vagy hogy egyáltalán elromlott-e valami; mit kell mint rád maradt
kötelesség: megtartanod. Honnan és mit kéne
végre elkezdenem. Az állandó beleegyezések ellenére
valami makacsul nem tágít innen.
Mások ablakot, ajtót nyitnak az éjszakára,
az őszi parkban megült ködre, de nem engedik magukhoz közel.
Irigyled az
éber egyenesség útmutatását, a nyitva hagyott ajtókat,
a munkába igyekvőt, ahogy könnyedén átlép a felgyűrődött rétegeken,
a redőkön. A reggeli napfényt nem, mert
csak a szobádba véletlenül beeső esti fényre mozdulsz.
Kihagyhatsz napokat: te ebben
a sűrű időben próbálsz kijutni valami felé.

És mind ez idáig...

És mind ez idáig éppen a belépés lehetőségét, a körüljárhatóságot hiányoltam. Remélni, hogy valamin majd fennakad a tekintet, és nekem nem kell majd tovább mennem; hogy maga hordja ki évszakát, céljait – megoldását, míg én a díszletek mögött egy ismeretlen könyvet lapozok: nincsen beleírva semmi és ezt mindenki látja. Nem rejtegethetem tovább magam. Köd települ a fény köré, látszik, ahogy mozgolódik, lassan és némán gyúrja önmagát, mint a lelkiismeret. De ez az egyetlen, amit ma biztosan megállapíthatok.

A fátyol nem takar semmit, mert nincsen fátyol, csak előtér van és távolság. Egy képet ismételvek magamban, és én mégis erre a merevségre alapozok.